

поточних видатків, тощо) та певними складнощами у підготовці документів (наприклад, у разі отримання кредиту від міжнародних фінансових організацій чи додаткових витрат на страхування проекту та його експертизу тощо). Окремим джерелом фінансування місцевого соціально-економічного розвитку є грантові кошти. Сьогодні в Україні грантові джерела часто мають вирішальне значення для фінансування різноманітних проектів у сфері місцевого розвитку.

1. Результати першого етапу децентралізації в Україні 2014–2018 роки / Децентралізація дає можливості. Офіційний веб-сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://decentralization.gov.ua/about>

2. Богун К. В. Алгоритм створення і реалізації програми маркетингу і брендингу міста / К. В. Богун // *Економіка и управление*. – 2013. – № 2. – С. 40–45.

3. Ресурсне забезпечення об'єднаної територіальної громади та її маркетинг : навч. посіб. / [Г. А. Борщ, В. М. Вакуленко, Н. М. Гринчук, Ю. Ф. Дехтяренко, О. С. Ігнатенко, В. С. Куйбіда, А. Ф. Ткачук, В. В. Юзефович] – К., 2017. – 107 с.

ІНДЕКС ЕКОНОМІКИ ЗНАТЬ: МІСЦЕ УКРАЇНИ В РЕЙТИНГУ СВІТОВОГО БАНКУ

Тоцька Олеся

СНУ імені Лесі Українки, м. Луцьк

Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) у своєму документі «Економіка на основі знань» зазначає, що її політика в галузі науки, техніки та промисловості повинна бути сформульована таким чином, щоб максимально підвищити ефективність і добробут у «*економіках, що базуються на знаннях*», тобто тих, які безпосередньо ґрунтуються на виробництві, розподілі й використанні знань та інформації. Ключовими є інвестиції в дослідження й розробки, освіту та навчання, а також нові структури управлінської роботи [1, 7].

Слід зазначити, що вперше термін «економіка знань» вжив економіст Ф. Махлуп у книзі «Виробництво та поширення знань у США», в якій до сектору економіки знань ним було включено такі п'ять видів діяльності: освіта, наукові дослідження та розробки, засоби масової інформації (радіо, телебачення, телефон й ін.), інформаційна техніка, інформаційні послуги [2, 47].

У вітчизняній науковій сфері економіці знань присвячено надзвичайно велика кількість досліджень різного спрямування – від формування понятійного апарату базових категорій до аналізу інтегральних індексів у вимірюванні економіки знань.

Одним із таких показників є індекс економіки знань, який розраховується міжнародною організацією «Світовий Банк». Це інтегральний індекс, що використовується для виявлення «слабких місць» у науково-технічній та інноваційній політиці, а також для вимірювання готовності країни перейти до економіки, заснованої на знаннях. Він складається з 12 індикаторів (на

основі 109 показників), інтегрованих у чотири підіндекси (напрями оцінки), і є зваженою сумою значень підіндексів. У рамках підіндексів вихідні показники нормалізуються так, що максимально можливе значення кожного підіндексу (і, отже, інтегрального індексу) дорівнює 10 пунктам, мінімально можливе – 0 [3]. Детальніше структуру цього показника подано на рис. 1.

Індекс економіки знань (Knowledge Economy Index (KEI) 2012)	
	Підіндекс 1. Економічні стимули й інституційне середовище
	1.1. Рівень тарифних і нетарифних імпорتنих бар'єрів.
	1.2. Інтегральний показник якості системи регулювання ринків.
	1.3. Інтегральний показник дотримання правових норм у країні.
	Підіндекс 2. Інноваційний потенціал і технологічний розвиток
	2.1. Сума виплат і доходів по роялті та ліцензійних платежах на душу населення.
	2.2. Середньорічна кількість патентів, виданих заявникам певної країни Американським бюро патентів і торгових знаків, на 1 млн осіб населення.
	2.3. Кількість публікацій у наукових журналах у сфері природничо-наукових і технічних дисциплін на 1 млн осіб населення.
	Підіндекс 3. Система освіти та підготовки кадрів
	3.1. Середня тривалість навчання населення у віці 15 років і старше.
	3.2. Питома вага осіб, які навчаються за програмами основної та середньої загальної освіти, середньої професійної (за програмами підготовки кваліфікованих робітників, службовців) освіти в загальній чисельності населення у віці 11–17 років.
	3.3. Питома вага осіб, які навчаються за програмами середньої професійної (за програмами підготовки середньої ланки) та вищої освіти в загальній чисельності населення у віці 18–22 роки.
	Підіндекс 4. Інфраструктура інформаційних і комунікаційних технологій
	4.1. Сукупна кількість підключених терміналів рухомого радіотелефонного зв'язку і телефонних апаратів на 1000 осіб населення.
	4.2. Кількість персональних комп'ютерів на 1000 осіб населення.
	4.3. Кількість користувачів Інтернету на 1000 осіб.

Рис. 1. Структура індексу економіки знань Світового Банку (2012)
Джерело: укладено автором на основі [3].

Загальна кількість оцінених Світовим Банком держав становить 145. Наша держава в цьому рейтингу посідає 56 сходинку з позначкою 5,73, що засвідчує середній рівень готовності перейти до економіки, заснованій на знаннях. Зауважимо, що Україну за цим показником випереджували і п'ять сусідніх держав – Угорщина, Словаччина, Польща, Румунія та Росія.

1. The Knowledge-Based Economy. OECD/GD(96)102. Paris : Organization for Economic Co-operation and Development, 1996. – 45 p. – [Electronic resource]. – Mode of access : www.oecd.org/ (дата звернення: 19.06.2019).

2. Жукович І. А. Інтегральні індекси у вимірюванні економіки знань за методологією Світового банку / І. А. Жукович // Статистика України.

2013. – № 1. – С. 47–53. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.nbuv.gov.ua/UJRN/su_2013_1_10 (дата звернення: 09.10.2019).

3. Индекс экономики знаний (Knowledge Economy Index). Министерство цифрового развития, связи и массовых коммуникаций Российской Федерации [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.digital.gov.ru/ (дата звернення: 09.10.2019).

ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ «ІДЕАЛЬНОГО КАНДИДАТА» ДЛЯ СПІВБЕСІДИ

Юдіна Анна

Науковий керівник – к. е. н., доцент Вонберг Т. В.

*ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені В. Гетьмана», м.Київ*

Загальновідомо, пошук кандидата на посаду є доволі складною задачею, тому перед рекрутерами постає завдання визначити, наскільки конкретний кандидат виділяється з-поміж інших, що заявили свої кандидатури на вакантну посаду: які якості та навички переважають, а які, навпаки, потребують подальшого розвитку чи навіть формування; наскільки ці якості важливі для вакантної посади; чи можливий прийом на роботу співробітника з умовою подальшого зростання тощо. Останнім часом все більше уваги приділяється не тільки кваліфікації кандидата, а й з'ясуванню того, наскільки нова людина «впишеться» в корпоративну культуру організації, чи зможе вона вникнути у діючі в організації принципи і норми поведінки. Тобто, все більшої вагомості набувають так звані *soft skills*.

На наш погляд, підготовці зовнішнього вигляду варто приділити достатньо часу і не можна недооцінювати роль, яку відіграє образ в успішному проходженні співбесіди. Відомо, перше враження створюється про людину в перші 30 секунд. Зазвичай, роботодавці «сканують кандидата з голови до п'ят» на початку співбесіди. Як наслідок, у більшості випадків здобувач отримує відмову щодо працевлаштування саме через неналежний зовнішній вигляд.

Фокус рекрутерів на першій співбесіді спрямований на візуальне сприйняття здобувача, тому основне завдання кандидата – залишити яскравий слід в пам'яті інтерв'юерів і справити позитивне враження [1, с. 147–148].

Ідеальний зовнішній вигляд не гарантуватиме пропозицію роботи, однак, він може надати вирішальне значення при виборі співробітника в компанію. Як відомо, добре підібраний одяг підвищує самооцінку, а, отже, і додає впевненості в своїх силах.

Особливо важливо те, як одягнений і як виглядає кандидат на співбесіді. Тому на співбесіду, як правило, краще одягнутися на два рівні вище, ніж ви звикли одягатися на роботу і на один рівень вище, ніж для посади, на яку ви претендуєте. Необхідно підвищити свої звичайні стандарти.

Погляд на корпоративний дрес-код в різних галузях відрізняється в залежності від сфери діяльності компанії від ультра консервативного до радикального. Однак 95% компаній все ж таки вимагають від співробітників певного дотримання дрес-коду.

Ще раз наголосимо, що правильний вибір стилю сам по собі не надає гарантії отримання пропозиції про роботу, але суттєво збільшує шанси [2, с. 78].